

VENÄJÄN JOHDOLLA

MAAILMAN PROLETARIAATIN VALLANKUMOUSARMEIJA

Pääoma oli vielä kymmenen vuotta sitten rajattomasti maailman valtias. Venäjä oli Euroopan santarmi, kansojen vallankumousliikkeiden pelätin, omistavien luokkien heruuden tukipylväs kaikkialla maailmassa.

Nyt työ ja pääoma ovat jakaneet keskenään vallan maailmassa. Kuudes osa maapallosta kuuluu Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liitolle, joka on kapitalistisen maailman tuntuva vastapaino ja proletariaatin maailmanvallankumouksen varma tukikohta.

Proletariaatin maailmanvallankumouksella on sitä paitsi jokaisessa kapitalistisessa maassa oma toimiva armeijansa: Kommunistisen Internationaalin osastot eli jaostot ja työväenluokan ammatilliset ym. joukkojärjestöt, jotka ovat kommunististen puolueiden suoranaisten vaikutuksen alaisia. Kapitalismilla on tosin vielä huomattavasti enemmän voimia kuin Kominternilla. Mutta sen sijaan proletariaatin maailmanvallankumouksen voimanlähteet ovat verrattomasti runsaammat. Proletariaatin vallankumouksen potentiaalisina ja osittain vielä siteissä olevina voimina voidaan pitää paitsi kapitalististen maiden työväenluokan huomattavaa enemmistöä, myös kokonaisia kaupungin pikkuporvariston proletarisoituneita kerroksia ja maaseudun proletarisia ja pikkuporvarillisia kerroksia. Aasian ja Afrikan sorrettujen kansojen kansalliset vapausliikkeet toimivat

lisäksi tärkeänä voimana Euroopan proletariaatin vallankumousliikkeen kannalta.

Tämä voimien jako samoin kuin niiden etenevän liikkeen suunta on tunnusmerkillisintä nykyiselle historiankaudelle, jonka alkuna oli 10 vuotta sitten imperialistinen maailmansota ja jatkona Venäjän vallankumous, vallankumouksellinen valtataistelu Suomessa, Saksassa, Tšekkoslovakiassa, Unkarissa, Italiassa ja monissa muissa maissa, interventio ja taistelu Neuvosto-Venäjää vastaan, Kreikan ja Turkin sota, irlantilaisten vapaustaistelu, Ruhrin työläisten kamppailu, Aasian kansojen moninaiset vallankumoukselliset vapausliikkeet jne. jne.

Se on ollut *kapitalistisen järjestelmän* taloudellisen, sosiaalisen ja valtiollisen *hajaannuksen* syvenemisestä johtuneiden sotien ja vallankumousten kausi. Konkreettisisessa muodossa ei vielä ole nähtävissä, mihin päättyy tämä kapitalismin aikakauden viimeinen, neljäs jakso, joka on seurannut kolmea edellistä jaksoa: 1) merkantilismia, 2) liberalismia ja 3) imperialismia, mutta tämän ajanjakson yhteentörmäysten tulos on kuitenkin täysin varma: proletariaatin diktatuurin pystyttäminen maailman mitassa.

Se juuri onkin Kommunistisen Internationaalien perustunnus. Proletariaatin diktatuurin, josta Marxilla oli nerokkaan tarkka ennakkonäkemyks, Lenin asetti Venäjän bolševikkien *taistelutunnukseksi*, ja Venäjän vallankumouksellisen proletariaatin joukot *toteuttivat* sen *käytännössä* hänen johdollaan. Kommunistisen Internationaalien syntyessä proletariaatin diktatuuri oli jo toteutettu Venäjällä neuvostovallan muodossa. Sen ansiosta Kommunistinen Internationaali ei ottanut perustunnustaan enää teoreettisista ennakkonäkemyksistä, vaan Venäjän proletariaatin käytännöstä. Tästä seikasta samoin kuin uuden ajanjakson koko luonteesta johtui, että vallankumouksellinen vallanottoajatus sai Kommunistisessa Internationaalissa aivan toisen merkityksen kuin mikä sillä oli ollut joskus aikaisemmin kansainvälisessä liikkeessä. Se oli ollut niin I:stä kuin II:stakin Internationaalista vain *propagandakeino*, jota paitsi II Internationaalissa sen miltei yksinomaisena tarkoituksena oli palvella parlamentaarista vaalikamppailua ja parlamentaaristen puolueiden lujittamista. Kommunistisesta Internationaalista proletariaatin diktatuurin toteuttaminen ei ole enää propagandistinen aate, vaan hyvin tärkeä *käytännön* tehtävä, jonka eräs sen jaostoista on jo ratkaissut yhdessä

maassa, missä asiaa kehitetään edelleen sosialismin suuntaan. Muissa maissa kommunistiset puolueet valmistelevat jokapäiväisellä taistelullaan tämän tehtävän ratkaisua.

Siten Kommunistisen Internationaalin tarkoituksena on jo alusta pitäen ollut muuttua vallankumoukselliseksi taistelujärjestöksi, luokkasotapuolueeksi, jonka pyrkimyksenä on porvarillisen valtiokoneiston hävittäminen, proletariaatin diktatuurin pystyttäminen ja sosialismin ja kommunismin toteuttaminen.

INTERNATIONAALIN VENÄLÄISET RAKENTAJAT

Koska Venäjän proletariaatti on nykyvaiheen maailmanhistoriallisessa taistelussa edennyt muita maita pitemmälle ja luonut ensimmäisen voittoisan sosialistisen työväenvaltion, Venäjän Kommunistinen Puolue on joutunut alun pitäen esittämään johtavaa osaa Kommunistisessa Internationaalissa.

VKP:n johtava osa, jota riveissämme kukaan ei ole asettanut koskaan kyseenalaiseksi, ei perustu yksinomaan Venäjän vallankumouksen arvovaltaan, vaan myös VKP:n omaan arvovaltaan ja siihen, että tämän puolueen johtavalla kantajoukolla on edellytyksiä koko kansainvälisen liikkeen johtamiseen. Yksikään puolue ei ole verrattavissa Kommunistisen Internationaalin venäläiseen osastoon, mitä tulee jäsenten vallankumoukselliseen menneisyyteen, kokemuksen runsauteen ja sankarilliseen kestävyYTEEN, samoin kuin johtavan kantajoukon marxilaiseen kaukonäköisyyteen ja tämän kantajoukon tähän asti noudattaman linjan oikeellisuuteen.

Tässä suhteessa oli tietenkin suuri merkitys Leninille ominaisella hyvin suurella johtotaidolla. Se ei ilmennyt vain siinä, mitä hän itse teki välittömästi Venäjän ja kansainvälisen liikkeen johdon hyväksi ja mikä on osaksi jäänyt meille perinnöksi hänen koottujen teostensa muodossa, vaan myös siinä, että hän kasvatti kantajoukon niin Venäjän kuin kansainvälisenkin liikkeen johtoa varten. Venäläiset johtavat toverit, joilla on ollut onni osallistua Leninin rinnalla Venäjää koskevien ja kansainvälisten kysymysten ratkaisuun niin suurten voittojen vuosina kuin myös maanalaisen toiminnan ja maanpakolaisuuden aikoina, ovat

tämän tavallaan ainutlaatuisen kasvatuksen ansiosta saavuttaneet miltei korvaamattoman etevämyyden poliittisessa johtotaidossa. Kommunistisella Internationaalilla on näin ollen Venäjän johtavassa kantajoukossa, VKP:n KK:ssa, monipuolisesta vallankumouksellisesta kokemuksesta, marxilaisesta ajatusrikkaudesta ja koetelluista johtajavoimista koostunutta pääomaa, joka vastaa täydellisesti Kommunistisen Internationaalin historiallisia tehtäviä. Saatamme tässä vain toistaa samaa, mitä on sanottu VKP:n 25-vuotispäivälle omistetussa Toimeenpanevan Komiteamme ulkomaalaisten jäsenten vetoamuksessa: »Venäläisten toverien johtava toiminta Kommunistisessa Internationaalissa on ylpeytemme».

Viholliset ja luopiot esittivät aikoinaan syytöksen, että Komintern palvelee Neuvosto-Venäjän maailmanpoliittisia pyrkimyksiä. Jos tämä olisi totta, me kaikki katsoisimme sen olevan meille kiitokseksi ja kunniaksi. Jokainen kommunisti hyväksyy ilolla tehtäväkseen antaa tuntuvaa apua ensimmäiselle sosialistiselle neuvostotasavallalle. Valitettavasti me olemme vielä kaukana siitä.

Kuinka usein Neuvosto-Venäjä onkaan ollut muiden maiden työläisten todellisen avun tarpeessa! Viimeksi mainitut eivät ole kuitenkaan voineet tehdä mitään todella tuntuvaa. Ulkomaiset jaostomme ovat olleet siihen vielä liian heikkoja. Mitä saattoivat tehdä englantilaiset, amerikkalaiset ja ranskalaiset toverit estääkseen hallitustensa rikollisen intervention? Eivät juuri mitään. Mitä saattoivat tehdä puolalaiset toverit Puolan hallituksen armeijan hyökätessä ryöväämään Neuvosto-Venäjää v. 1920 ja sitten sodan alettua? Eivät juuri mitään. Puolan proletariaatti oli niihin aikoihin siinä määrin voimaton, ettei se pystynyt auttamaan enempää itseään kuin Neuvosto-Venäjääkään. Viimeksi mainittu sai luottaa vain omaan nyrkkiinsä torjuessaan lukemattomien vihollisten päällekkarkauksia. Kominternin ulkomaiset jaostot pystyivät vain yhdessä suhteessa antamaan tiettyä suoranaista apua Neuvosto-Venäjälle. Sitä oli nälkää näkevien avustaminen v. 1922.

Me emme tietenkään unohda uhrautuvaista taistelua, jota kommunistit kävivät Neuvosto-Venäjän puolesta Saksassa, Puolassa, Ranskassa, Italiassa ja Balkanilla. Me emme unohda ranskalaisten merisotilaiden urheaa käyttäytymistä Odessan edustalla. Unohtumattomaksi jää se, että kommunistien toiminnan tuloksena muodostunut Neuvosto-

Venäjälle myötämielinen Tšekkoslovakian, Ranskan, Englannin, Amerikan työväenjoukkojen innostus myötävaikutti huomattavassa määrin Ententen interventioyritysten raukeamiseen. Olen hyvin ylpeä voidessani todeta, että suomalaisten valkobandiittien hyökätessä Aunukseen ja Karjalaan suomalaiset sotakoululaisemme pystyivät mainehikkaasti auttamaan hyökkäyksen torjumista ja että samaan aikaan itse Suomessa työläiset korottivat äänensä Neuvosto-Venäjän puolesta valkoisesta terroristista huolimatta (monet toverimme ovat vielä tänäkin päivänä vankilassa siitä syystä). On kuitenkin myönnettävä, että suomalaisten toverien tehtävä oli paljon helpompi kuin puolalaisten tehtävä v. 1920. Voitaisiin mainita vielä monia esimerkkejä ulkomaalaisten toverien, esim. latvialaisten ja eestiläisten, reaalista avusta pienempien tehtävien täytössä.

Kaikki tämä on otettava huomioon todetessamme, että kapitalististen maiden kommunistiset puolueet olivat kuitenkin niinä varhaisina vuosina vielä liian heikkoja antamaan välittömästi kyllin tuntuva apua Venäjän vallankumouksen pelastamiseksi.

Kommunistista Internationaalia perustettaessa venäläiset johtavat toverit tiesivät hyvin, ettei VKP:n ole odotettava apua nuorelta kansainväliseltä järjestöltä, vaan sen on pikemminkin annettava monien vuosien ajan apua ulkomaisille jaostoille. Siitä huolimatta he pyrkivät päättävästi rakentamaan sitä. Ennen muuta tov. Lenin. Tämä ajatus oli jo kauan askarruttanut häntä. Jo pari vuotta aikaisemmin, heti helmikuun kumouksen jälkeen hän vaati eri maiden vallankumouksellisten työväenjärjestöjen yhdistämistä uudeksi Internationaaliksi. Mutta mitä olisi voitu tehdä silloin? Muiden maiden valveutuneet vallankumoukselliset voimat olivat liian vähäiset ja hajanaiset. Oli odotettava uuden Internationaalin voimien kypsymistä. Neuvostovalan olemassaolon ensimmäinen vuosi synnytti useita pieniä kommunistisia puolueita ja innosti eräät muut uudistamaan itsensä Venäjän bolševikkien mukaisiksi. Sen vuoden jätti-läismäiset lykkäämättömät tehtävät estivät VKP:n johtajia ajattelemasta kansainvälistä kongressia. Vasta vuoden lopulla, kun neuvostovalta sai lyhyen hengähdystauon Punaisen Armeijan voitettua tšekkoslovakialaiset ja Saksan imperialismin kukistuttua, Lenin saattoi ryhtyä uudelleen toteuttamaan rohkeaa haavettaan — luomaan järjestöä, jonka tuli suorittaa proletaarinen maailmanvallankumous.

Neuvostovallan olemassaolo ei ollut niihin aikoihin vielä läheskään turvattu. Odotettavissa oli uusi pitkällinen taistelu eikä suinkaan taistelun loppuminen. Se ei kuitenkaan antanut johtaville venäläisille tovereille aihetta lykätä Internationaalien perustamista. Se päinvastoin kannusti sitä kiirehtimään. *Uusi Internationaali oli joka tapauksessa luotava!* Siitä piti tulla kaikki myrskyt ja järkytykset kestävä *kivijalka*, oli mikä oli. Sen tarkoituksena oli muodostua siksi graniittikallioksi, jolle ihmiskunta rakentaisi pysyvän luokattoman ja orjuutuksesta vapaan valtakunnan.

En tiedä, oliko tovereilla näin runollinen käsitys asiasta. Tuskinpa. Hehän olivat ja ovat kaikki par excellence materialismin kannattajia. Yksi asia on kuitenkin varma: en ole vielä koskaan nähnyt esimerkillisempää, yhtä vuo-renvarmaa uskoa omaan vallankumoussaatteeseen. Erinomainen aate, perusteltukin, jopa tieteellisesti perusteltukin, on kuitenkin vain aate. Venäjän vallankumous oli todella suurta ja raskasta, murehdittavaa ja ilahduttavaa, paljonlupaavaa ja epävarmaa todellisuutta. Mutta proletaarinen maailmanvallankumous oli toistaiseksi vain kaukaista sarastusta. Ja silti Venäjän vallankumouksen johtajat, nuo poliitikot, jotka pyrkivät aina ja kaikessa pohjaamaan ehdottomaan reaalisuuteen, kiinnittivät toiveensa pikemminkin suuren tulevaisuuden sarastukseen kuin konkreettiseen todellisuuteen. Jätän tiedonhaluisten nuorten teoretikkojen tehtäväksi saattaa tämä mitä suurin vallankumouksellinen idealismi asianmukaiseen loogiseen yhteyteen historiallisen materialismin opin kanssa, joka tietenkin on ehdottoman oikea teoria.

Tämä ei yleensääkään ollut ainoa eikä viimeinen tapaus, jolloin kansainväliset edut muodostuivat määrääviksi Venäjällä. Viitataan vain Saksan vallankumouksellisen kriisin voimistumisen yhteydessä suoritettuun vuoden 1923 syksyn suurkokeeseen. Venäläisten tovereiden kansainvälinen solidaarisuus on nähdäkseni jotain aivan erikoislaatuista. Se on heillä veressä. Ja kun ilmaantuu nöyräselkäisiä tietovisaiteja variksia raakkumaan, että Internationaalien intressit ovat riippuvaisia Ulkoasiain kansankomissariaatin intresseistä, niin sellaiset ovelat huviministerit ovat todellakin homeerisen naurun arvoisia.

ENSIMMÄISET VAIHEET

Kommunistisen Internationaalin mahtava kasvu osoitti pian, että venäläiset toverit eivät olleet rakennelleet ilmalinnoja maaliskuussa 1919. Oltuaan perustamisvaiheessaan pikemminkin idean kuin kansainvälisen järjestön tapainen, se muuttui parissa vuodessa todella maailmanjärjestykseksi, jolla oli elinkykyisiä jaostoja kaikissa kapitalistisissa maissa ja kaikissa maanosissa.

Nämä kaksi Kominternin rakentamiseen kulunutta vuotta olivat kansainvälisessä mitassa suurten vallankumouksellisten joukkoyhteentöiden aikaa. Tämä eri maissa kohonnut ensimmäinen vallankumousaalto laski v. 1920, ja kapitalismi sai mahdollisuuden vetää henkeä ja aloittaa vastahyökkäyksensä. Kumpikin etappi muodostui Kommunistiselle Internationaalille systemaattiseksi peruskoulukurssiksi poliittisessa opiskelussa, joka ei tapahtunut tieteellisissä tutkimuslaitoksissa eikä laboratorioissa, vaan poliittisen taistelun arenalla kaikissa maissa.

Kommunististen puolueiden johtotoiminnan merkitys ja luonne proletarisessa vallankumouksessa oli tärkeintä, mitä Kommunistinen Internationaali näinä oppivuosina tutki VKP:n johdolla (enemmän tai vähemmän menestyksellisesti). Opintietä ei ole vielä tosin kuljettu loppuun: kypsyeinmilläkin jaostoillamme on vielä paljon tekemistä tässä suhteessa. Mutta huomattava perusta on jo olemassa: kaikki jaostot ovat hyväksyneet tältä osalta bolševismin periaatteet. Näiden periaatteiden *oikeasta soveltamisesta* käydään edelleenkin keskustelua, ja tokkopa tuo keskustelu koskaan loppuu kokonaan kapitalistisessa ympäristössä, mutta itse periaatteita ei aseteta kyseenalaisiksi. Tämä merkitsee ensiksikin, että kommunististen puolueiden on pyrittävä johtamaan konkreettisesti ammatillista liikettä, tehdaskomiteoiden toimintaa ja kaikkea vallankumouksellista työväenliikettä, samoin kuin kaikkia järjestymättömiä työtätekeviä joukkoja ja toiseksi on suoritettava sentralisaatio itse puolueessa ja luotava luja johtava ydinjoukko, joka nojaa kaikkien järjestöjen ja eri jäsenten yhteistoimintaan ja jolla on elimellinen yhteys koko puolueen jäsenjoukkoihin.

Kuten tunnettua ensimmäinen vaihe erosi linjansa puolesta huomattavasti toisesta. Kummassakin tapauksessa lin-

jan määräsivät vaiheen historiallinen luonne ja Kominternin edessä oleva ajankohtainen strateginen pääta-voite.

*Ensimmäisessä vaiheessa tehtävänä oli kommunistisen liikkeen poliittinen ja organisatorinen itsenäistyminen ja muotoutuminen. Tässä suhteessa oli ennen muuta sanou-
duttava jyrkästi irti oikeistolaisesta reformistisesta ja op-
portunistisesta sosialismista. Viimeksi mainitun periaatteel-
liset perusteet — muodollinen eli »aito» demokratia — jou-
tuivat jyrkän arvostelun kohteeksi ja paljastettiin kapita-
listisen valtion perusteiksi, ts. siksi perustaksi, joka teki
mahdolliseksi sovitteluhenkisen yhteistoiminnan vastaval-
lankumouksen voimien kanssa. II Internationaali ja sa-
amalla Amsterdamin ammattiyhdistysliiton huippukerros
leimattiin petturijoukkioksi, joka oli vastavallankumouksen
palveluksessa. II^{1/2} Internationaalin johtomiehistä riivittiin
armotta kaikki näennäisen vallankumouksellisuuden vii-
kunanlehdet. Omissa riveissä pyrittiin erikoisesti periaat-
teiden selvyyteen, johdonmukaiseen sentralisaatioon ja
rautaiseen puoluekuriin.*

*Toisessa vaiheessa tuli keskeiseksi tehtäväksi työväen-
puolueiden enemmistön valloittaminen. Tämä vaati ensiksi-
kin sanoutumaan selvästi irti lahkokuntaisista ja anarkisti-
sista virtauksista ja osoittamaan joukoista eristäytymisen
vaaran. Toiseksi se antoi aihetta ryhtyä soveltamaan laa-
jalti yhteisrintamataktiikkaa, joka on mitä tärkein taistelu-
menetelmä taisteltaessa työläisjoukkojen luottamuksesta ja
vastustettaessa reformististen ja opportunististen (samoin
kuin anarkististen ja syndikalististen) työväenjohtajien
vaikutusta. Tähdennettiin, että oli ryhdyttävä neuvottelui-
hin työväenjärjestöjen vihamielisten huippumiesten kanssa,
mutta pidätettävä samalla itselle oikeus heidän vapaaseen
arvosteluun ja paljastamiseen työväenjoukkojen keskuu-
dessa. Omissa riveissä huomio kohdistettiin enimmäkseen
siihen, että vallankumouksellinen dogmaattisuus oli hedel-
mätöntä, että oli käytettävä oikeita taistelumenetelmiä ja
esitettävä työväenjoukkojen välittömistä tarpeista johtuvia
tunnuksia ja osittaisvaatimuksia ja vihdoin kohotettava
koko puolueen aktiviteettia.*

Nämä olivat kaksi toisistaan eriävää linjaa, jotka olivat
silti yhteydessä toisiinsa. Niitä ei voida ymmärtää oikein
erillisinä, vaan ainoastaan tässä keskinäisessä yhteydessä.
Niiden erilaisuutena oli se, mikä missäkin tapauksessa

asetettiin etualalle, kun taas niiden keskinäinen yhteys juontui perustaksi otettujen periaatteiden samuudesta.

Ja mikä on tulos?

Tuloksena on ensiksikin jaostojemme karaistuminen ja kommunistisen liikkeen voimistuminen eri maissa, toiseksi vallankumouksen siemen, joka kypsyy laajoissa joukoissa, mutta itää vasta myöhemmin. Laadullista kasvua on havaittavissa poikkeuksetta kaikissa jaostoissamme. Määrällistä kasvua ei ole ollut toisen etapin aikana (vuoden 1921 jälkeen) kaikissa jaostoissa; joissakin on jopa todettavissa tiettyä laskua, kuten Saksassa, Italiassa, Bulgariassa ja Norjassa. Norjassa ei kuitenkaan ole tapahtunut itse asiassa taantumista, vaan kommunistien rivit ovat pikemminkin lujittuneet; näennäinen lasku johtui pääasiassa siitä, että Kominternilla oli siellä alussa suuri osasto, joka enimmältä osaltaan ei ollut vielä kommunistinen puolue, ja todellinen kommunistinen puolue syntyi tämän osaston helmasta hiltain. Kolmen muun maan suhteen on väliaikainen määrällinen pieneneminen selitettävissä sillä, että valtiovalta on häätänyt puolueet maan alle. Väliaikainen illegaalisuus ja tilapäiset tappiot ennen vallanottoa ovat vallankumouksellisiin työväenpuolueisiin nähden pikemminkin sääntö kuin poikkeus. *Ne me olemme ottaneet huomioon alusta pitäen, eivätkä ne ratkaise luokkataistelun kohtaloa.* Ratkaiseva merkitys on proletariaatin enemmistön nopeutuvalla vallankumouksellistumisella.

Proletariaatin vallankumouksellistuminen on tällä haavaa tietenkin varsin eriasteista eri maissa. Toisin ei voisi ollakaan. Esim. Skandinaviassa tämän prosessin tulokset eivät voi tietenkään millään olla samanlaisia kuin sano-kaamme Saksassa tai Puolassa. Laajojen työväenjoukkojen valveutumisen ei tapahdu kapitalistisen ympäristön taloudellisesta ja poliittisesta rakenteesta riippumattomasti. Työväenjoukkoja yhdistävät tuohon ympäristöön tuhannet näkymättömät langat, jotka pitkien aikojen kuluessa kutoutuvat niiden ajatuksissa todelliseksi porvarillisten harhakuvitelmiin ja ennakkoluulojen hämähäkinverkoksi, mikä estää luokkatietoisuuden heräämistä. Viimeksi mainittu ei voi vapautua tuosta verkosta ennen kuin kapitalistinen järjestelmä on ravistunut ja ränsistynyt siinä määrin, että verkon langat alkavat katkeilla.

Nuo harhakuvitelmat ja ennakkoluulot yksityisomistuksesta, rahasta, vapaakaupasta, valtiosta, laillisuudesta, de-

mokratiasta, uskonnosta ja kansakunnasta pesivät vielä tänäkin päivänä melko pysyvästi Amerikan ja Skandinavian, samoin kuin Englannin ja Ranskan työläisten tajunnassa, kun taas esim. Saksassa ja Puolassa verkon langat ovat suurimmalta osaltaan katkottu, joten siellä on nyt oikeamminkin ajan kysymys, milloin luokkavihan purkaus polttaa tuon verkon viimeisetkin riekaleet työmiesten tajunnasta.

Pankaamme kuitenkin merkille, että työväenluokka ei ole pysynyt yhdessäkään kapitalistisessa maassa ideologisessa suhteessa sellaisena, jollainen se oli 10 vuotta sitten. Työväenluokan keskuudessa on kaikkialla käynnissä voimakas vallankumouksellinen valvetumisprosessi, ja tähän raivattuun uudismaahan putoaa Kominternin siemen. Me olemme horjumattoman varmoja tulevasta sadonkorjuusta, mutta emme odota sitä kaikkialla ensi kesäksi. Proletaarisen maailmanvallankumouksen jättiläismäisessä muovautumisprosessissa ei eloa korjata samana vuonna kun kylvetään.

Eri asia on, olemmeko osanneet kylvää siemenemme kaikkialla oikealla tavalla. En luule, että agitaatio- ja propagandamenetelmämme, joukkotaistelumenetelmistämme puhumattakaan, olisivat kaikkialla tarkoitustaan vastaavasti harkittuja. Venäläiset marxilaisuuden praktikot ovat pohtineet vielä viime vuosinakin varsin seikkaperäisesti *menettelytapoja* agitaatio- ja propagandatyössä. En ole varma, ovatko toverimme muissa maissa pohtineet kyllin perusteellisesti tätä tärkeää kysymystä ja eivätkö he luota tässä suhteessa, esim. ammattiyhdistystoiminnassa, liian usein yksinomaan vaistoonsa, mikä ei anna meille mitään takeita siitä, että agitaatiotyömme saavuttaa joukkojen keskuudessa aina sille asettamamme tarkoituksen.

Kerrassaan erikoinen merkitys on oikealla suhtautumisella *talonpoikaistoon*. Siinä suhteessa kommunisti, joka ei tunne talonpoikaiston elämänoja eikä mentaliteettia eikä ole löytänyt oikeaa menettelytapaa, voi päätyä aivan päinvastaiseen tulokseen kuin on pyrkinyt.

Yleensä katsoen kaikki osastomme eivät ole omaksuneet marxilaista kantaa talonpoikaistoa koskevassa kysymyksessä eivätkä ole ymmärtäneet sitä, että vähävaraisin talonpoikaisto on saatava vallankumouksellisena taistelutoverina työväenluokan puolelle — kuitenkin niin, että viimeksi mainittu säilyttää johtoaseman käsissään, mikä on ollut

Venäjän puolueen huomattavimpia aloitteita Kommunistisessa Internationaalissa. Tehtävähän ei ole helppo, talonpoika on talonpoika, kun taas työläiset ovat vielä liian usein vanhan työväenliikkeen ammattikuntahengen läpätunkemia.

Niin on asianlaita osaksi *kansallisuuskysymyksenkin* suhteen. Tällä haavaa näyttää vielä puuttuvan monista jaostoista se VKP:n monipuolisen ja menestyksellisen käytännön perusteella tuntemamme päättävä, rohkea, vallankumouksellinen asennoituminen kaikkien sorrettujen kansallisuuksien ehdottoman itsemääräämisoikeuden tunnustamisen kannalle, mikä johtuu varmuudesta, että viimeksi mainitut vapautuvat ennakkoluuloistaan pikemmin, jos ne vapautetaan kaikesta sorrosta ja pakotuksesta. Monet jaostomme (Englanti, Puola, Tšekkoslovakia, Jugoslavia, Romania ym.) voivat luottaa varsin huomattavaan vaikutusvaltansa ja voimiensa kasvuun, mikäli ne ryhtyvät voimaperäiseen, tahdikkaaseen ja rohkeaan toimintaan kansallisuuskysymyksen alalla.

Välittömästi tämän yhteydessä on otettava järkevästi huomioon ja samalla hälvennettävä tahdikkaasti ja rohkeasti ne oman hallitsevan kansakunnan pikkuporvarillisten (ja osaksi myös proletaari-) joukkojen nationalistiset ennakkoluulot, joita fasismi yrittää käyttää vastavallankumouksellisiin tarkoituksiinsa. Saksan Kommunistinen Puolue on esimerkkinä siitä, kuinka menestyksellisesti voidaan paralysoida fasistien demagogian vaikutus tässä suhteessa.

Saksan, Puolan ja Bulgarian viimekesäiset ja -syksyiset tapahtumat aloittivat luokkataistelun uuden vaiheen kansainvälisessä liikkeessä. Englannissa havaittava edistys on epäilemättä yhteydessä työväenhallituksen perustamiseen. Useimmissa maissa tätä edistystä ei ole vielä tapahtunut tai sitten uuden kauden ääripiirteet eivät ole ainakaan vielä hahmottuneet. Kyseisen kauden ensimmäinen rynnäkkö Saksassa ja Bulgariassa ei antanut meille voittoa, vaan ainoastaan arvokasta, mutta kalliiksi käynnyttä kokemusta. Se oli kuitenkin vain esinäytös eikä loppukohtaus.

Kommunististen puolueiden tehtävät tulevat tietysti olemaan tänäkin kautena vielä varsin erilaisia. Joissakin maissa, ennen muuta Saksassa, on päiväjärjestyksessä jo *taistelu vallasta*. Toisissa maissa niiden ensivuoroisena tehtävänä on vielä *työväenluokan enemmistön* saaminen *johtonsa alaiseksi* (esim. Ranskassa, Italiassa, Tšekkoslova-

kiassa ja Norjassa); kolmansissa taas on pyrittävä muuttamaan kommunistinen puolue todella kommunistiseksi *joukkopuolueeksi* (Englanti, Amerikka, Ruotsi, Itävalta jne.); neljänsissä on suoritettava vasta alustavaa kommunistista *propaganda- ja agitaatiotyötä* jne. Samalla näyttää siltä, että uusikin kausi muodostuu luonteeltaan pääasiallisesti yhtäläiseksi, nimittäin sen luonteiseksi, että taistelu tulee olemaan kireämpää ja rajumpaa kuin edellisellä kaudella. Vastaavasti saattaa muuttua myös Kominternin yleinen linja. Saksaan nähden on jo tehty käännös päätöksissä, jotka Kominternin Toimeenpaneva Komitea hyväksyi syyskuussa 1923 ja tammikuussa 1924 (»Taistelu vallasta», »Yhtenäisyys alhaalta»).

Voimme todeta joka tapauksessa, että kolmannen vaiheen alkaessa Kommunistisen Internationaalin voimavarat ja valmius ovat huomattavasti suurempia, kuin mitä ne olivat toisen kauden alussa. Se on todella muodostunut proletarisen maailmanvallankumouksen armeijaksi.

ENEMMÄN JÄRJESTELMÄLLISYYTTÄ TOIMINTAAN!

Kuten jo mainitsin, kaikissa Internationaalimme jaostoissa on havaittavissa laadullista kasvua. Se on totta. Mutta meistä ei ole niinkään tärkeää tietää *tämä* kuin se, missä on vielä parantamisen varaa.

Puhuttaessa VKP:n vaikutuksesta Internationaalimme haluaisin huomauttaa, että jaostojemme olisi pyrittävä johtavassa puolueutyössään hieman suurempaan järjestelmällisyyteen.

Sikäli kuin tiedän, tov. Lenin teki työtä varsin järjestelmällisesti, ja myös VKP:n KK toimii tiettyä järjestelmää noudattaen. Tässä leniniläisessä toiminnan järjestelmällisyydessä on varmasti kaikille muille kommunistisille puolueille paljon hyödyllistä varteen otettavaa. Samalla kun sivuutan muodollisen puolen havaitsen tässä toiminnan järjestelmällisyydessä seuraavat peruskohdat:

- 1) Informoinnin järjestäminen ja tilanteen arviointi.
- 2) Strategisen tavoitteen määrittelemine.
- 3) Toimintatavan osoittaminen ja toimenpiteiden suunnittelu tämän tavoitteen saavuttamiseksi.
- 4) Toimenpiteiden täytäntöönpanon valvonta.

Älkää, hyvät toverit, pelästykö kovin tätä kaavaa, sillä tarkoitukseni ei ole suinkaan toiminnan kaavoittaminen, vaan ainoastaan systematisointi. Kaikki edellä mainitut momentit esiintyvät tietenkin alinomaa puolueemme joka-päiväisessä toiminnassa, mutta eivät kuitenkaan kyllin tiedostetussa ja kyllin systematisoidussa muodossa.

Oikeiden ratkaisujen ja pätevän johdon ensimmäinen edellytys on luotettava informointi. Tunnettua on, miten huolellisesti, kärsivällisesti ja hellittämättömästi тов. Lenin keräsi mahdollisimman luotettavaa ja kaikinpuolista aineistoa kysymyksistä, jotka vaativat häntä tekemään tiettyjä ratkaisuja. Hän jos kuka osasi kysellä ja tiedustella. Hän korosti artikkeleissaan moneen kertaan hyvin järjestetyn informoinnin tarpeellisuutta. Me emme suotta tunne Toimeenpanevan Komitean sihteeristössä alinomaa omantunnotuskia sen johdosta, ettemme ole kyenneet tähän mennessä järjestämään kunnolla tietojen toimittamista jaostoista Toimeenpanevalle Komitealle. Tämä on epäkohta, joka on poistettava päättävästi yhteisvoimin. Tämä edellyttää tietenkin myös sitä, että eri puolueet parantavat omasta puolestaan tietojen kokoamista.

Tässä ei ole paikallaan puhua lavealti marxilaisesta tilannearvioinnista, joka sinänsä on kokonainen tiede. Järjestelmän tarpeellisuus tällä alalla on ilman muuta selvä.

Kohdissa 2—3 osoitettujen momenttien mukaisen tilannearvion perusteella määritellään niin sanottu linja. Se seikka, että liikkeessämme puhutaan kaikkialla linjasta ja tunnustellaan sitä, todistaa jo sinänsä marxilaisen ajattelun tason huomattavaa kohoamista. Tässä suhteessa asiat olivat melko huonolla tolalla ennen sotaa sosialidemokratistisissa puolueissa, jotka kerskuvat niin kovin marxilaisuudellaan. Eivätkä ne taida olla paremmalla tolalla nykyään.

Poliittisen linjan määrittely ei ole yksinkertainen juttu, vaan kokonainen toimintakompleksi, ja systematisointi alkaa juuri siitä, että suoritetaan tämän kompleksin tietynlainen jäsentely. Linja määritellään usein ilman muuta siten, että osoitetaan yksi (tai muutama) lähitehtävä, jota paitsi ei tehdä mitään eroa heti toteutettavien toimenpiteiden ja sen todellisen tarkoituksiperän välillä, johon noilla toimenpiteillä pyritään (jota paitsi tähän tavoitteeseen johtavia keinoja pohditaan joko sivumennen tai ei pohdita lainkaan). Tällöin sekoitetaan varsin usein strategisen tavoitteen

kanssa se, mikä on ohjelmallisten vaatimusten sisältönä. Esitetään esim. ehdotuksia ja vaatimuksia, jotka luonteensa puolesta kuuluvat toimintaohjelmaan (esim. 8-tuntinen työpäivä, työläisten ja omalla työllään elävien talonpoikien vapauttaminen rasituksista ja verotuksesta, työttömien valtionvakuutus, tuotannon saattaminen työväen valvontaan, armeijan ja laivaston päällikkökunnan valinnallisuus jne.). Mikä on puolueen tehtävä tässä suhteessa? Tuon ohjelman toteuttaminenko? Eipä tietenkään. Sen tehtävä on taistelemalla tämän ohjelman toteuttamisen hyväksi saavuttaa muita tarkoituseriä, saada esim. ammattiyhdistysten jäsenistön sosialidemokraattinen osa meidän puolellemme, vetää talonpoikaisto proletariaatin taistelurintamaan, ottaa työttömien liikkeen johto puolueen käsiin, nopeuttaa teollisuusproletariaatin aktiivisimman osan vallankumouksellistumista, aiheuttaa kuohuntaa armeijassa ja laivastossa jne. Tällaiset tai samantapaiset tavoitteet voivatkin olla strategisia tavoitteita. Kenties jotkut näistä vaatimuksista onnistutaan sitten taistelussa ja työssä todella ajamaan läpi tai kenties yhtäkään niistä ei saada läpi — se on samantekevää tai sillä ei ainakaan ole ratkaisevaa merkitystä. Ratkaisevaa on se, saavutetaanko asetettu strateginen tavoite vai ei.

Ilman tietoisesti asetettua strategista tavoitetta linjan määrittelemine on umpimähkäistä tunnustelua eikä takaa sitä, että kyseinen linja on todella oikea marxilaiselta kannalta katsoen. Siten jätetään huomion ulkopuolelle juuri se, minkä pitäisi olla tärkeintä vallankumouksellisille marxilaisille. Meidän täytyy aina olla tietoisia siitä, mikä on tulevan toimintamme todellinen tarkoitus. Meidät erottaa kaiken maailman sokeista poliitikoista juuri se, ettemme harrasta mieleemme mukaan ehdonvaltaisia improvisaatioita, vaan pitäen lähtökohtanamme marxilaista, ts. tieteellistä, tilannearviota asetamme tietoisesti jonkin reaalisten mahdollisuuksien puitteissa olevan ja vallankumouksen etujen mukaisen tavoitteen ja yritämme sen saavuttaa. Aivan eri asia on, mihin toimenpiteisiin on ryhdyttävä asetetun tavoitteen saavuttamiseksi, ja eri asia on myös niiden tunnusten laatiminen, jotka esitämme joukoille tehdäksemme niihin sellaisen vaikutuksen ja antaaksemme liikkeelle sellaisen sysäyksen, jotka auttavat saavuttamaan asetetun strategisen tavoitteen.

Olisi mielestäni hyödyllistä tarkastella tätä kysymystä hieman lähemmin (erottaen tällöinkin keskeinen, suuntaa

antava tarkoituserä oheisista ja osittaisista tarkoituseristä) sekä havainnollistaa valaisevilla Kominternin Toimeenpanevan Komitean toimintaa koskevilla esimerkeillä yllä esitettyjä teoreettisia väitteitä, mutta minun täytyy rajoittaa huomauttamaan näin abstraktisesti, että linjan määrittelyssä tarvitaan suurempaa järjestelmällisyyttä. Toivokaamme, ettei ole kaukana se päivä, jolloin strategisten tavoitteiden tietoinen marxilainen asettelu yleistyy ja muodostuu säännöksi Kommunistisen Internationaalin riveissä, samalla kun pidetään rajat tarkoin selvinä niin oikealta kuin vasemmaltakin puolen.

Suuremman järjestelmällisyyden aikaansaaminen jo hyväksytyjen päätösten täytäntöönpanossa ei ole puolueille mikään uusi tehtävä. Siihen suuntaan on toimittu jo kauan. Tokkopa kukaan kiistää sen viimeisen neuvon, jonka Lenin antoi kapitalististen maiden kommunistisille puolueille IV maailmankongressissa: teidän tulee omaksua tietty osa venäläisten kokemuksesta.

Lenin piti erikoisen tärkeänä puolueen kaikkien jäsenten aktiviteetin järjestelmällistä kohottamista, jokaisen jäsenen vetämistä mukaan jokapäiväiseen puolueityöhön. Lenin katsoi tämän aktiviteetin puutteen »kapitalististen maiden kommunististen puolueiden suurimmaksi epäkohdaksi». Niille asetettuja ja vain osaltaan täytettyjä organisatorisia vaatimuksia ovat mm. kommunististen solujen perustaminen kaikkiin tuotantolaitoksiin, puolueen jäsenten osallistuminen mahdollisimman laajassa mitassa puoluekirjallisuuden levittämiseen ja kommunistisen lehdistön avustamiseen, työläisnaisten ja nuorison vetäminen mukaan säännölliseen vallankumoukselliseen toimintaan. Näitä tehtäviä täytettäessä pidettäköön ohjeena Venäjän kokemuksesta, ei jäljitelyn vuoksi, vaan sen soveltamiseksi kunkin maan erikoisuuksia vastaavasti.

Säännöllisen jokapäiväisen puolue toiminnan lisäksi Venäjän puolueesta on otettava oppia myös keskitettäessä voimia toteuttamaan käytännössä kyseisen ajankohdan tiettyjä kiireellisiä tehtäviä ja johdettaessa joukkoesiintymisiä. Kypsyneinkin osastomme, Saksan Kommunistinen Puolue, osoitti hiljattain valitettavaa kyvyttömyyttä tällä alalla. Seuraavalla kerralla se selviytyy siitä paremmin.

Ja vihdoin puolue tehtävien täytön järjestelmällinen valvonta, joka niin ikään on varsin olennainen momentti Leninin »järjestelmässä».

Edellä sanottu ei tietenkään koske ainoastaan puolueen keskuskomiteaa, vaan kaikkia johtavia puolue-elimiä, jopa pienimmänkin solun johtokuntaa, ja jossain määrin myös yksityisiä puolueen jäseniä.

KOHTI VOITTOJA

Me olemme siirtymässä kauteen, jolloin opiskelu on tärkeintä, Lenin sanoi syksyllä 1922 tarkoittaen niin ulkomalaisia kuin venäläisiäkin tovereita. Internationaalilla kokonaisuudessaan on vielä paljon opittavaa. Todistaako tämän tosiasian tunnustaminen heikkouttamme? Luulen sen päinvastoin todistavan voimaamme. Kysykääpä vannoutuneilta vihollisiltamme, rauhoittaako tämä heitä. Vielä kymmenen vuotta sitten he tunsivat itsensä niin varmoiksi, etteivät katsoneet fasistiosastoja tarpeellisiksi taistelussa meitä vastaan. Nykyään on jalosukuisimpienkin tyhjäntoimittajien ja rikkaimpienkin riistäjähämähäkkien pakko aseistautua kiireestä kantapäihin. *Nämä herrat pelkäävät meitä. Ja mitä paremmin me opimme johtamaan vallankumousta, sitä enemmän heidän täytyy meitä pelätä.*

Kapitalistinen maailma ei kykene selviämään nykyisestä kriisistään. Se yritti selviytyä siitä turvautumalla rikokseen, jota suurempaa maailma ei ollut koskaan aikaisemmin nähnyt, imperialistiseen maailmansotaan, jonka tuloksena oli kuitenkin vain kapitalistisen järjestelmän pohjimmaisesta perustan järkkäminen, vain sen hajoamis- ja luhistumisprosessin nopeutuminen. Ranska, joka 10 vuotta sitten oli Euroopan rikkain pankkiiri, ei enää kykene selviytymään veloistaan ja saa kauhukseen nähdä, miten kultafrangit muuttuvat vähitellen arvottomiksi paperipalasiiksi. Englannin, tuon ylpeän maailmanvaltiaan, on pakko päästää vallan ruoriin ilveilijäsakki, joka sanoo itseään työvänehallitukseksi ja aikoo kansainvälisessä työväenliikkeessä kärsimänsä vararikon jälkeen tehdä toistamiseen vararikon, tällä kertaa Brittiläisen imperiumin ruorissa ollessaan. Entinen Saksan valtakunta on nykyään epätoivon partaalle saatettu kerjäläinen. Kapitalistisen Euroopan otsaan on painettu väistämättömän tuhon kohtalokas leima.

Sosiaalipetturien II Internationaalinen on täytynyt miltei kaikissa maissa muuttaa porvarillisen demokratian naamiaishuvit avoimeksi pääoman diktatuurin palvelukseksi,

II¹/₂ Internationaali lienee niin ikään joutunut hiiden tuutiin, koska sitä jostain syystä ei näy syntisessä maailmassamme. Etuoikeutettu työläis aristokratia häviää nopeasti maan päältä. Lähenee aika, jolloin vararikkoutunut pääoma ei kykene edes ruokkimaan orjiaan, puhumattakaan enää niiden lahjomisesta.

Proletaarisen vallankumouksen suurimpana sisäisenä jarruna on ollut työläisten aivoihin pesiytynyt pelkurimainen ennakkoluulo: »Me emme voi voittaa, se on mahdotonta». Venäjän proletariaatti on osoittanut, että se on mahdollista ja *miten* se on mahdollista.

Sen vuoksi hegemonia on siirtynyt kansainvälisessä työväenliikkeessä Venäjän proletariaatille, niin kauaksi aikaa, kuin on tarpeellista, jotta se voisi suorittaa historialliset suurtehtävänsä proletaarisessa maailmanvallankumouksessa. Suurimman tehtävän lankeaminen Venäjän proletariaatille johtuu siitä asemasta, mikä Venäjällä on Itää ja Länttä yhdistävänä siltana: Venäjän proletariaatin tulee olla yhdistämässä Lännen proletaarista vallankumousta ja Idän kansojen kansallista vapausliikettä.

Komintern on oppiva VKP:n johdolla voittamisen taidon. Se on proletariaatin maailmanvallankumouksen armeija, joka ei vielä ole voittanut. Mutta se voittaa.

Aikakauslehti »Kommunistitšeski
Internatsional», 1924, n:o 1

Suomennettu tätä kokoelmaa varten